

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.631 van 17 maart 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 19 december 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 26 november 2008 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 8 december 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 mei 2006 komt verzoekster België binnen in het bezit van een Rwandees nationaal paspoort voorzien van een Schengenvisum. Zij dient zich op 31 juli 2006 aan bij het gemeentebestuur.

Op 9 augustus 2006 dient verzoekster een aanvraag tot vestiging als bloedverwant in opgaande lijn van een Belg.

Op 28 augustus 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag tot vestiging. Deze beslissing wordt aan verzoekster ter kennis gebracht op 6 september 2006.

Op 10 november 2006 dient verzoekster een tweede aanvraag tot vestiging in. Zij wordt verzocht om voor 9 april 2007 bepaalde documenten voor te leggen.

Op 20 november 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek, deze beslissing wordt op 22 november 2006 aan verzoekster ter kennis gebracht waarbij haar tevens wordt meegedeeld welke documenten zij nog dient voor te leggen.

Op 15 maart 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 27 maart 2007 wordt deze beslissing aan verzoekster ter kennis gebracht. Verzoekster dient beroep in tegen deze beslissing.

Op 20 februari 2008 dient verzoekster een derde aanvraag tot vestiging in. Zij wordt verzocht om voor 19 juli 2008 bepaalde documenten voor te leggen.

Op 13 maart 2008 deelt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid het volgende mee aan verzoekster:

“Uw aanvraag tot vestiging (bijlage 19) d.d. 20.02.2008 zal niet meer verder behandeld worden. De vestiging is identiek aan de vorige d.d. 09.08.2006. Tegen deze aanvraag vestiging loopt er nog een procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U dient dit beroep af te wachten.”

Verzoekster dient een beroep in tegen deze beslissing.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 10.291 van 22 april 2008 wordt het beroep tegen de beslissing tot weigering van vestiging van 15 maart 2007 verworpen.

Bij brief van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 23 mei 2008 wordt aan verzoekster het volgende meegedeeld:

“Gezien het ingediende annulatieberoep (...) werd betrokkene in het bezit gesteld van een bijlage 35, maandelijks verlengbaar.

Op 22 april 2008 heeft de raad voor Vreemdelingenbetwistingen het verzoekschrift van betrokkene verworpen.

De bijlage 35 mag niet meer worden verlengd.

Betrokkene kan aldus geen recht op verblijf erkend zien en dient gevolg te geven aan het hem op 27 maart 2007 betekende bevel het grondgebied te verlaten (bijlage 20) (...).”

Deze beslissing wordt op 4 juni 2008 meegedeeld aan verzoekster. Zij stelt hiertegen een beroep in.

Op 27 juni 2008 dient verzoekster een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Zij wordt verzocht om ten laatste op 27 september 2008 bepaalde documenten voor te leggen.

Op 26 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Op 8 december 2008 wordt deze beslissing aan verzoekster ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 27.06.2008 door (...) geweigerd.

Reden van de beslissing:

*Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Burger van de Unie: De betrokkene heeft de door ons gevraagde bijkomende documenten niet voorgelegd:
bewijs van onvermogen in het land van herkomst
andere stortingen (de naam van de ontvanger moet overeenstemmen met de naam van de aanvrager).
betrokkene kan niet beschouwd worden als ten laste van de gevestigde."*

Bij arrest van de Raad nr. 21.059 van 23 december 2008 wordt de beslissing van 13 maart 2008 (niet verder behandelen van de aanvraag tot vestiging) vernietigd.

Bij arrest van de Raad nr. 21.877 van 23 januari 2009 wordt de beslissing van 23 mei 2008 (stopzetten bijlage 35) vernietigd.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

*"Eerste middel tot vernietiging: Onzorgvuldig bestuur — (bureaucratie en willekeur);
Aangezien de wet nergens vermeldt welke bewijzen dienen te worden neergelegd teneinde de onvermogenheid en de ten laste name aan te tonen wordt aanvaard dat bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij is en dat de bewijslast op de aanvrager rust.
Met andere woorden er wordt in principe aanvaard dat de bevoegde overheid in het raam van de uitoefening van haar ruime appreciatiebevoegdheid kan bepalen welke relevante stukken dienen overgelegd te worden.
Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het wettigheidstoezicht.
Evident houdt deze discretionaire bevoegdheid geen vrijgeleide in.
Er dient waargenomen te worden dat de verzoekster aanvankelijk een vestigingsaanvraag indiende. Dit werd afgewezen om reden dat de verzoekster de deur niet had opengedaan voor de wijkagent en er verschillende documenten ontbraken (voorwerp procedure RvV 20.960).
Bij een tweede vestigingsaanvraag werden alle vereiste documenten voorgelegd (voorwerp procedure RvV 30.658). De verwerende partij deed deze aanvraag evenwel af als identiek. Aangezien de verzoekster het hier niet mee eens is werd annulatieberoep aangetekend. Een arrest werd nog niet gewezen.
Naar aanleiding van een derde aanvraag weigerde de verwerende partij nogmaals. Hoewel de verzoekster reeds alle bewijzen naar voren bracht, wordt in de bestreden beslissing nogmaals gevraagd naar (reeds voorgelegde) bewijzen.
Het is inderdaad teregt om te moeten vaststellen dat de verzoekster reeds bij haar tweede vestigingsaanvraag de nodige bewijzen had bezorgd (zie ook procedure RvV 20.960) en dit thans nogmaals door de verwerende partij wordt opgevraagd.
De discretionaire bevoegdheid mag uiteraard niet leiden tot bureaucratie noch willekeur.
Niets zou verzoeksters aanvraag in de weg mogen staan aangezien zij alle documenten voorgelegd heeft die dit recht kunnen bewijzen (identiteit, band met haar dochter (DNA), inkomsten van de dochter en de schoonzoon (3 000 EUR per maand), bewijs van ten laste name, bewijs dat de verzoekster geen OCMW noch werkloosheid geniet, bewijs dat haar ziektekosten betaald worden door haar dochter en schoonzoon, bewijs dat de verzoekster geen inkomsten en onroerende goederen in het land van herkomst heeft."*

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat aan verzoekster, nadat zij haar vestigingsaanvraag had ingediend, uitdrukkelijk is meegedeeld welke stukken zij bijkomend nog diende voor te leggen, namelijk een bewijs van onvermogen in het land van herkomst, andere stortingen want de naam van de ontvanger moet overeen stemmen met de naam van de aanvrager, een attest gezinssamenstelling. Nu deze stukken uitdrukkelijk zijn opgevraagd bij verzoekster, hetgeen ze niet betwist, dient verzoekster hieraan dan ook te

voldoen, quod non in casu. Zij kan niet dienstig verwijzen naar het gegeven dat zij deze stukken beweerdelijk reeds heeft voorgelegd, terwijl zij dienaangaande op 25 november 2008 geen enkele melding maakt noch verwijzingen naar haar vorige aanvragen heeft gemaakt. Het gaat niet op om niet in te gaan op de uitdrukkelijke vraag tot voorlegging van bepaalde stukken maar hierop te antwoorden dat deze stukken al zijn voorgelegd en zich in het dossier zouden bevinden. Ook de vreemdeling dient een zorgvuldig gedrag te vertonen.

Verwerende partij kan enkel vaststellen dat verzoekster niet alle gevraagde stukken heeft ingediend noch heeft verwezen of zelfs maar melding gemaakt van haar op heden in het verzoekschrift geuite bewering dat deze stukken zich reeds in het dossier zouden bevinden. Ten overvloede stelt verwerende partij dat verzoekster naar aanleiding van haar eerste vestigingsaanvraag niet alle vereiste documenten heeft voorgelegd. Hierop heeft de gemachtigde van de minister terecht een weigeringsbeslissing genomen, ondermeer gesteund op de omstandigheid dat verzoekster niet bewezen heeft onvermogen te zijn (onroerende goederen) en niet voldoende bewezen heeft ten laste te zijn van haar Belgische dochter. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen. Verzoekster kan dan ook niet voorhouden dat zij bij haar eerste aanvraag alle vereiste stukken had voorgelegd. Ten overvloede stelt verwerende partij dat verzoekster bij haar in het geding zijnde vestigingsaanvraag geen stortingsbewijzen heeft voorgelegd van de persoon in functie van wie de aanvraag werd ingediend, naar haarzelf.

3.1.3. In de repliekmemoirie herhaalt verzoekster het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en voegt eraan toe dat de beslissing van 13 maart 2008 werd vernietigd.

3.1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Verzoekster voert aan dat bepaalde stukken zich reeds in het dossier bevonden en dat het tergend is te moeten vaststellen dat deze stukken opnieuw gevraagd worden. Zij voert aan dat er evenmin een wettelijke regeling is voorzien betreffende deze stukken.

Bij gebreke aan een wettelijke regeling, wijst de Raad erop dat het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij is en dat de bewijslast daartoe op de aanvrager rust. Deze vrije feitenvinding en –appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of een vreemdeling het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke meer, die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vraagt. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad een wettigheidstoezicht, waarbij de Raad zich niet vermag in de plaats te stellen van de overheid bij de toetsing van de beoordeling van de vestigingsaanvraag. De Raad kan bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of de gemachtigde van de minister bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Uit het voorgaande volgt derhalve dat de loutere omstandigheid dat de regelgeving de overlegging van de gevraagde stukken niet als voorwaarde stelt, op zich de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantast, noch een onwettige toevoeging inhoudt aan de regelgeving, daar zulks kan binnen de door de regelgeving aan de bevoegde overheid toegekende ruime appreciatiebevoegdheid.

Naar aanleiding van de huidige (vierde) aanvraag van verzoekster op 27 juni 2008 werd aan verzoekster uitdrukkelijk meegedeeld dat zij ten laatste op 27 september 2008 volgende documenten diende voor te leggen:

- bewijs van onvermogen in het land van herkomst
- andere stortingen op naam van aanvrager/ontvanger (moeten identiek zijn)

-gezinssamenstelling.

Deze gevraagde documenten verschillen van de documenten die verzoekster naar aanleiding van haar vorige aanvragen had ingediend, er wordt immers uitdrukkelijk gevraagd naar “andere” stortingen. Aan verzoekster werd met andere woorden de kans geboden om documenten die zij reeds had ingediend maar die niet volstonden, aan te vullen. Bijgevolg kan de overheid niet worden verweten dat zij telkens dezelfde stukken zou hebben opgevraagd. Er is geen sprake van de door verzoekster aangevoerde “bureaucratie en willekeur”. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

*“Tweede middel tot vernietiging : Schending van art. 8 E. V.R.M. ;
De Minister of zijn gemachtigde erkent de realiteit van de gezinscel.
Allereerst dient waargenomen te worden dat de verwerende partij geen bevel geeft aan de verzoekster om het grondgebied te verlaten. Hiermee wordt erkend dat de verzoekster de moeder is van een Belgische dochter en schoonzoon en dat zij deel uitmaakt van het gezin.
Door verweerders houding wordt de verzoekster evenwel uitgesloten om ooit in België in functie van haar dochter en schoonzoon legaal te verblijven.
Dat de bestreden beslissing dan ook manifest dubbelzinnig is.
De verzoekster woont samen met haar Belgische dochter en schoonzoon, vestigde zich met hem, en zij vormen een gezin.
Dat de betreden beslissing evenwel als gevolg heeft dat de verzoekster geen verblijfsrecht toegekend wordt maar anderzijds het land niet dient te verlaten.
Dergelijke ongerijmdheid houdt een schending in van het artikel 8 E.V.R.M.”*

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat aan verzoekster geen bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, zodat haar beschouwingen feitelijke grondslag missen. Ten overvloede laat verwerende partij gelden dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op haar grondgebied te gedogen door te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermog te verblijven, dat het verwerende partij is toegelaten om wetsontduiking tegen te gaan, dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel, dat de minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op het belang van de vreemdeling die hier onwettig verblijft, dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat, dat dit artikel niet kan worden uitgelegd als zou er in hoofde van verwerende partij een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling te gedogen op het grondgebied. Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze een correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet toegelaten inmenging in haar privé- en gezinsleven zou uitmaken. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om België binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient echter te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

3.2.3. In de repliekmemoirie herhaalt verzoekster het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

3.2.4. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

*“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving*

nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad wijst erop dat aan verzoekster in casu geen bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. De omstandigheid dat aan verzoekster evenmin een verblijfsrecht werd toegekend, vormt hiermee geen tegenstrijdigheid. De bestreden beslissing stelt enkel vast dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden gemachtigd, omdat verzoekster onvoldoende documenten voorlegt waaruit blijkt dat zij ten laste is van haar Belgische dochter, hetgeen wettelijk vereist wordt (art. 40bis, § 2, lid 1, 4° van de Vreemdelingenwet).

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoekster in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoekster betwist niet dat de inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar zij is van mening dat het door de bestreden beslissing is uitgesloten dat zij ooit in functie van haar Belgische dochter legaal in België kan verblijven. Verzoekster laat echter na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoekster een Belgische dochter heeft, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt in dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om in België tot een verblijf van meer dan drie maand te worden toegelaten. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch verwerpt haar aanvraag om verblijf als familielid in opgaande lijn van een Belg. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoekster definitief van haar dochter wordt gescheiden. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de minister van Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de minister heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

Verzoekster maakt met haar betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Derde middel tot vernietiging:

Schending van artikel 52, § 4, vijfde lid van het KB. van 08/10/1981;

De bestreden beslissing zou genomen zijn in toepassing van art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 08/10/1981.

Het art. 52, § 4, vijfde lid van het K.B. van 08/10/1981 is als volgt opgesteld :

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

De verwerende partij heeft met deze bepaling te kennen dat aan de verzoekster het recht op verblijf niet kan erkend worden.

De verwerende partij stelt dat het bepaalde documenten zijnde bewijs van onvermogen in het land van herkomst en andere stortingen niet zou hebben voorgelegd.

Hieromtrent dient de verzoekster 3 belangwekkende opmerkingen te maken:

1° Allereerst heeft de verzoekster deze documenten wel voorgelegd hetgeen blijkt uit de vorige procedures (zie ook hangende zaken RvV zoals hierboven uiteengezet);

2° Ten tweede kan het niet dat de verwerende partij documenten opvraagt die reeds in het administratief dossier aanwezig zijn - hiermee schendt de verwerende partij manifest het zorgvuldigheidsprincipe;

3° Ten derde moet waargenomen worden dat de verwerende partij niet aantoont dat zij om deze documenten heeft verzocht.

Inderdaad de verwerende partij haalt in de bestreden beslissing aan dat het bijkomende documenten opgevraagd heeft.

De verwerende partij dient dan ook aan te tonen dat zij dit effectief gevraagd heeft en dat de verzoekster hiervan ingelicht is.

De verzoekster dient op te merken dat dit haar niet is gevraagd geweest.

De verwerende partij wordt dan ook aangemaand conform art. 870 Ger. W. de bewijslast te dragen van de feiten die zij beweerdelijk inroept.

Ten andere het weze herhaald de bewijsdocumenten die bijkomende gevraagd zouden zijn waren reeds afdoende aanwezig in het dossier.

Daarnaast dient waargenomen te worden dat de verzoekster voldoende haar plicht heeft nagekomen.

Inderdaad overeenkomstig artikel 52 io. 50 Vreemdelingenwet dient de verzoekster bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag de volgende documenten voor te leggen, hetgeen de verzoekster effectief deed :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de bewijzen vermeld in artikel 50, § 2, 6°, b), c), d) en e) die naargelang het geval vereist zijn.

6° familielid bedoeld in artikel 40bis van de wet:

a) het bewijs van de bloed- of aanverwantschap of partnerschap zoals bedoeld in artikel 44;

b) voor de familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de wet, het bewijs van voldoende bestaansmiddelen en een ziektekostenverzekering, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid;

c) voor de partner bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, van de wet: het bewijs van de duurzame en stabiele relatie, en, indien beide partners niet minstens 21 jaar zijn, het bewijs dat zij beide minstens 18 jaar zijn en dat zij reeds ten minste een jaar samengewoond hebben voor de aankomst in het Rijk van de burger van de Unie die vervoegd wordt;

d) voor de bloedverwanten in neergaande lijn die minstens 21 jaar zijn, de bloedverwanten in opgaande lijn en de kinderen bedoeld in artikel 40bis, § 4, derde lid, van de wet: het bewijs dat zij ten laste zijn van de betrokken burger van de Unie;

e) voor de bloedverwanten in opgaande lijn van een Belg : het bewijs van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen en een ziektekostenverzekering, zoals bedoeld in artikel 40ter, tweede lid, van de wet.

De verzoekster heeft alle nodige bewijzen (zie supra) voorgelegd.

De wet is dan ook geschonden waar de verwerende partij het recht op verblijf niet erkent.

Dit impliceert derhalve dat de verwerende partij door niet te handelen binnen de termijn van 5 maanden, geacht wordt geen onderrichtingen te hebben gegeven en de verzoekster derhalve dient te worden ingeschreven."

3.3.2. In de nota voert verwerende partij aan dat verzoeksters opmerkingen betreffende het opvragen en indienen van documenten geen betrekking hebben op artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Verzoekster zet niet uiteen om welke reden deze concrete bepaling geschonden zou zijn. Het middel is daarom niet ontvankelijk. Ondergeschikt merkt verwerende partij op dat de beschouwingen van verzoekster feitelijke grondslag missen. Het is niet correct te beweren dat verzoekster reeds alle documenten had ingediend bij haar eerste of tweede aanvraag. Aan verzoekster is uitdrukkelijk meegedeeld welke stukken zij bijkomend diende voor te leggen, namelijk bewijs van onvermogen in het land van herkomst, andere stortingen want de naam van de ontvanger moet overeenstemmen met de naam van de aanvrager, attest gezinssamenstelling. De bijlage 19 werd uitdrukkelijk aangevuld en ter kennis gebracht van verzoekster. Zij heeft deze bijlage 19 ondertekend en kan dus niet beweren dat haar niet werd gevraagd om bijkomende documenten voor te leggen. Verwerende partij vraagt zich vervolgens af waarom verzoekster dan wel enkele andere stukken heeft voorgelegd, maar niet de stortingsbewijzen. Verzoekster wist dus dat zij bijkomende stukken moest indienen en zij kan niet dienstig beweren dat zij deze stukken reeds bij de eerste vestigingsaanvraag heeft voorgelegd. In de bestreden beslissing wordt terecht overwogen dat verzoekster de opgevraagde documenten niet heeft voorgelegd, meer bepaald de bewijzen van stortingen waarbij de naam van de ontvanger moet overeenstemmen met de naam van de aanvrager. Deze stukken werden evenmin reeds voordien voorgelegd. Dit motief betreffende de vereiste stortingsbewijzen kan de bestreden beslissing ten genoegen van recht zelfstandig onderbouwen. De kritiek van verzoekster op het motief inzake het bewijs van onvermogen doet niet ter zake nu wordt vastgesteld dat de overige motieven de bestreden beslissing voldoende ondersteunen en dit motief niet determinerend is.

3.3.3. In de repliekmemorie herhaalt verzoekster het middel en voegt toe dat haar niet is gevraagd bepaalde documenten voor te leggen en dat zij deze reeds had voorgelegd.

3.3.4. Artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, luidt als volgt:

« §4.(...)

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. »

In het derde middel geeft verzoekster inhoudelijke kritiek op de bestreden beslissing. Zij haalt de schending van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 aan, maar zet geenszins uiteen in welk opzicht de bestreden beslissing dit artikel schendt. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

In de mate waarin verzoekster kritiek uit op de bestreden beslissing, wordt aangenomen dat zij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.4.1. Verzoekster voert aan dat zij de gevraagde documenten, namelijk het bewijs van onvermogen in het land van herkomst en andere stortingen wel degelijk heeft voorgelegd, zij het in vroegere procedures.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster bij haar eerste aanvraag van 9 augustus 2006 een uittreksel uit de geboorteakte van de hier ingeschreven dochter had voorgelegd en

dat haar werd gevraagd om een bewijs van onvermogen voor te leggen en een bewijs dat zij reeds financieel gesteund werd zes maand voor haar verblijf in België. Deze procedure werd onontvankelijk verklaard en niet verder gezet.

Bij haar tweede aanvraag van 10 november 2006 legde verzoekster storting voor van haar dochter aan vier verschillende personen in Kigali, maar niet aan verzoekster.

Op 20 november 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken in het kader van deze tweede aanvraag de beslissing tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek. In een brief van dezelfde datum preciseert de gemachtigde van de minister via de bevoegde burgemeester aan verzoekster dat zij voor het einde van de vijfde maand van het immatriculatie attest de volgende documenten dient voor te leggen in het kader van haar vestigingsaanvraag:

- Bewijs dat betrokkene tijdens haar verblijf in België (periode van 6 maanden voor het indienen van de aanvraag) niet ten laste was van het OCMW
- Bewijs van onvermogen in het land van herkomst/verklaring van de bevoegde autoriteiten van het land van herkomst dat betrokkene daar noch over inkomsten, noch over onroerende eigendommen beschikte.
- Bewijs van nominale financiële storting van de Belg ten aanzien van betrokkene in het land van herkomst (periode voor de aanvraag). De naam van de begunstigde moet overeenstemmen met de naam van de aanvrager.
- Bewijs van de inkomsten van de Belgische descendent (werkgeversattest met de geldigheidsduur + recente loonfiche, inkomsten OCMW, RVA, ziekte-uitkeringen,...) en van die van alle overige leden van het gezin.
- Samenstelling van het gezin van de descendent
- Huidige verblijfplaats van de echtgenoot van betrokkene of echtscheidingsakte of overlijdensakte.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster binnen de opgegeven tijd een attest van "niet steunverlening" van het OCMW van Gent neerlegde, alsook een attest dat verzoekster geen beroep uitoefent, opnieuw dezelfde bewijzen van financiële transacties naar Rwanda door verzoeksters dochter naar vier verschillende personen maar niet aan verzoekster, inkomsten van verzoeksters dochter van 2006, een attest van gezinssamenstelling en een overlijdensattest van verzoeksters echtgenoot.

Bij haar derde aanvraag van 20 februari 2008 legde verzoekster volgende stukken voor: haar nationaal paspoort, de moederschapstest waaruit blijkt dat zij moeder is van de Belgische descendent met wie de gezinshereniging wordt gevraagd, een verbintenis tot tenlasteneming van verzoekster opgesteld door de dochter, een bewijs dat de dochter van verzoekster werkloos is en een uitkering ontvangt, een aanslagbiljet betreffende verzoeksters dochter en schoonzoon voor de inkomsten van 2004 en 2005, weddenfiches van de schoonzoon van verzoekster voor de periode januari 2008, een bewijs van onvermogen waarin wordt gesteld dat verzoekster in Rwanda niet tewerkgesteld is en geen inkomsten heeft en dat ze er geen onroerende goederen heeft, een rekeninguittreksel van verzoeksters dochter waaruit blijkt dat zij een storting "alloc. Familiales" ontvangen hebben op 4 februari 2008 (betaling kinderbijslag), een overlijdensakte van de echtgenoot van verzoekster, een bewijs dat verzoekster geen werkloosheidsuitkering ontvangt, een bewijs dat ze geen steun ontvangt van het OCMW.

Bij haar vierde aanvraag van 27 juni 2008 werden volgende stukken voorgelegd: haar nationaal paspoort, de moederschapstest waaruit blijkt dat zij moeder is van de Belgische descendent in functie van wie de verblijfskaart wordt gevraagd, een huwelijksakte, een verbintenis tot tenlasteneming van verzoekster opgesteld door de dochter en de schoonzoon, een bewijs dat de dochter van verzoekster werkloos is en een uitkering ontvangt, weddenfiches van de schoonzoon van verzoekster voor de periode januari 2008 en maart-april-mei 2008, een bewijs dat ze geen steun ontvangt van het OCMW, bewijzen van financiële transacties naar Rwanda door verzoeksters dochter naar vier verschillende

personen maar niet aan verzoekster en een bewijs van aansluiting bij de ziekteverzekering als persoon ten laste van haar schoonzoon.

Aan verzoekster werd vervolgens uitdrukkelijk gevraagd om nog andere stukken voor te leggen: in een brief van 2 juli 2008 preciseert de gemachtigde van de minister via de bevoegde burgemeester dat verzoekster uitgenodigd moet worden met haar bijlage 19ter (de aanvraag) en dat de rubriek “nog voor te leggen documenten” op deze bijlage aangevuld moet worden. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de door verzoekster ondertekende bijlage 19ter volgende documenten vermeldt die verzoekster als gevolg van de brief van 2 juli 2008 nog dient voor te leggen: bewijs van onvermogen in het land van herkomst, andere stortingen op naam van aanvrager/ontvanger (moeten identiek zijn) en een attest gezinssamenstelling.

Aan verzoekster werd dus gevraagd om een stuk voor te leggen dat zij nog niet had voorgelegd, zoals blijkt uit de stukken van het dossier: stortingen die ten gunste van verzoekster zijn gedaan. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster nooit zulke stortingen heeft voorgelegd, ook niet naar aanleiding van haar vroegere aanvragen. Deze bevatten immers enkel stortingen gedaan door haar dochter ten gunste van vier andere personen in Rwanda, maar niet ten gunste van verzoekster. Uit de stukken van het dossier blijkt dat op 20 november 2006, naar aanleiding van haar tweede aanvraag, aan verzoekster uitdrukkelijk werd gevraagd om “Bewijs van nominale financiële stortingen van de Belg ten aanzien van betrokkene in het land van herkomst (periode voor de aanvraag). De naam van de begunstigde moet overeenstemmen met de naam van de aanvrager.” voor te leggen. Verzoekster heeft indertijd geen zulke stortingen voorgelegd. Verzoekster kan dus niet voorhouden dat zij al de vereiste stukken reeds heeft voorgelegd naar aanleiding van haar vorige aanvragen.

3.3.4.2. Verzoekster voert aan dat het niet kan dat verwerende partij documenten opvraagt die reeds in het dossier aanwezig zijn en dat hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden.

Hiervoor wordt verwezen naar hetgeen wordt gesteld onder punt 3.1.4. en de Raad voegt toe dat uit de stukken van het dossier blijkt dat aan verzoekster op 2 juli 2008 werd gevraagd om “andere” stortingen voor te leggen en dat zij dit nooit heeft gedaan. Verwerende partij heeft stukken opgevraagd die zich nog niet in het dossier bevonden en verzoekster heeft deze niet ingediend.

3.3.4.3. Zoals reeds gesteld, is bij gebrek aan een wettelijke regeling, het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en –appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of een vreemdeling het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke meer, die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vraagt.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de bijkomende stukken aan verzoekster werden gevraagd op 2 juli 2008 door middel van de aangevulde bijlage 19ter. Verzoekster kan dus niet beweren dat zij niet op de hoogte was van hetgeen haar was gevraagd. De Raad merkt op dat deze welbepaalde documenten haar bovendien reeds waren gevraagd op 20 november 2006, naar aanleiding van haar tweede aanvraag.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gemotiveerd waarom de stortingen niet konden worden aanvaard: de naam van de ontvanger moet overeenstemmen met de naam van de aanvrager, met andere woorden de stortingen moeten gedaan zijn aan en ontvangen zijn

door verzoekster. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing overwogen dat niet kan worden aanvaard dat verzoekster ten laste was van de gevestigde.

Uit wat voorafgaat, blijkt duidelijk dat de gemachtigde in alle redelijkheid kon concluderen dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in de opgaande lijn, gezien zij geen documenten heeft neergelegd die haar ten laste zijn kunnen aantonen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, deugdelijke en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

In de mate waarin verzoekster aanvoert dat verwerende partij niet heeft gehandeld binnen een termijn van vijf maanden en bijgevolg geacht wordt geen onderrichtingen te hebben gegeven, wordt vastgesteld dat deze bewering feitelijke grondslag mist. Verwerende partij heeft de aanvraag van 27 juni 2008 beantwoord op 26 november 2008, dit is binnen de termijn van vijf maanden. De omstandigheid dat verzoekster het niet eens is met deze beslissing, brengt niet mee dat ze niet bestaat. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de bestreden beslissing steunt op correcte motieven.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.